

TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2004. gada 12. oktobrī

lietā C-87/00 (Giudice di pace di Genova lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) Roberto Nicoli pret Eridania SpA ⁽¹⁾

(Cukurs — Cenu režīms — Reģionalizācija — Deficīta apgabali — Itālijas klasifikācija — 1998./1999. tirdzniecības gads — Regula (EEK) Nr. 1785/81 un Regula (EK) Nr. 1361/98 — Regulas Nr. 1361/98 spēkā esamība)

(2005/C 31/06)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Lietā C-87/00 par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko Giudice di pace di Genova (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2000. gada 28. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2000. gada 7. martā tiesvedībā Roberto Nicoli pret Eridania SpA, Tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs C. W. A. Timmermans, tiesneši C. Gulmann un R. Schintgen, tiesneses F. Macken un N. Colneric (referente), ģenerālvokāts M. Poires Maduro, sekretāre L. Hewlett, galvenā administratore, 2004. gada 12. oktobrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Izskatot uzdotos jautājumus, nav atklāts neviens elements, kas varētu ietekmēt Padomes 1998. gada 26. jūnija Regulas (EK) Nr. 1361/98, ar ko nosaka baltā cukura atvasinātās intervences cenas, jēlcukura intervences cenu, minimālās A cukurbiēšu un B cukurbiēšu cenas, kā arī summu, par kādu kompensē glabāšanas izmaksas, 1998./1999. tirdzniecības gadam, spēkā esamību.

⁽¹⁾ OV C 149, 27.5.2000.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2004. gada 9. decembrī

lietā C-219/03 Eiropas Kopienu Komisija pret Spānijas Karalisti ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Kapitāla pieauguma aplikšana ar nodokli)

(2005/C 31/07)

(tiesvedības valoda - spāņu)

Lietā C-219/03 par prasību atbilstoši EKL 226. pantam sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, ko 2003. gada 19. maijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - M. Diaz-Llanos La Roche un L. Escobar Guerrero) pret Spānijas Karalisti (pārstāve - L. Fraguas Gadea), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet, tiesneši J.-P. Puissechet (referents) un S. von Bahr, ģenerālvokāte J. Kokott, sekretārs R. Grass, 2004. gada 9. decembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) attiecībā uz nodokļa piemērošanu kapitāla pieaugumiem, kas ir iegūti kopš 1997. gada 1. janvāra, atsavinot akcijas, kas iegūtas pirms 1994. gada 31. decembra - uzturot nodokļu režīmu, kas ir mazāk labvēlīgs attiecībā uz akcijām, kas tiek kotētas citos, nevis Spānijas regulētajos tirgos, salīdzinājumā ar režīmu attiecībā uz Spānijas regulētajos tirgos kotētajām akcijām, Spānijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 49. un 56. pants, kā arī, 1992. gada 2. maija Eiropas ekonomikas zonas līguma 36. un 40. pants.

2) piespriet Spānijas Karalistei atlīdzināt izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 184, 2.8.2003.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2004. gada 9. decembrī

lietā C-56/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Somijas Republiku ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 2001/29/EK — Dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošana informācijas sabiedrībā — Netransponēšana paredzētajā termiņā)

(2005/C 31/08)

(tiesvedības valoda - somu)

Lietā C-56/04 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 10. februārī cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji K. Banks un M. Huttunen) pret Somijas Republiku (pārstāve A. Guimaraes-Purokoski), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet, tiesneši J.-P. Puissechet un J. Malenovský (referents), ģenerālvokāts A. Tizzano, sekretārs R. Grass, 2004. gada 9. decembrī ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot visus normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu atbilstību Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 20. maija Direktīvai 2001/29/EK par dažu autoritāšu un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā, Somijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar minēto direktīvu;

2) Somijas Republika atļūdzina izdevumus.

(¹) OV C 85, 3.4.2004.

TIESAS SPRIEDUMS

(sestā palāta)

2004. gada 9. decembrī

lietā C-333/04 Eiropas Kopienu Komisija pret Luksemburgas Lielhercogisti (¹)

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 1999/92/EK — Darba ņēmēju aizsardzība — Pakļaušana sprādzienbīstamas vides riskam — Netransponēšana)

(2005/C 31/09)

(tiesvedības valoda - franču)

Lietā C-333/04 par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2004. gada 2. augustā cēla Eiropas Kopienu Komisija (pārstāvji - D. Martin un H. Kreppel) pret Luksemburgas Lielhercogisti (pārstāvis - S. Schreiner), Tiesa (sestā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Borg Barthet (referents), tiesneši U. Lohmus un J. Malenovsky, ģenerāladvokāts L.A. Geelhoed, sekretārs R. Grass, 2004. gada 9. decembrī ir pasludinājis spriedumu, kura rezolūīvā daļa ir šāda:

1) nepieņemot likumdošanas un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 16. decembra Direktīvas 1999/92/EK par minimālajām prasībām to darba ņēmēju drošības un veselības aizsardzības uzlabošanai, kas pakļauti sprādzienbīstamas vides riskam (piecpadsmitā atsevišķā direktīva Direktīvas 89/391/EEK 16. panta 1. punkta nozīmē) prasības, Luksemburgas Lielhercogiste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek minētā direktīva;

2) piespriet Luksemburgas Lielhercogistei atļūdzināt izdevumus.

(¹) OV C 228, 11.9.2004.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko ar 2004. gada 11. jūnija lēmumu izteikusi Corte Suprema di Cassazione lietā Honyvem Informazioni Commerciali srl pret Mariella De Zotti

(lieta C-465/04)

(2005/C 31/10)

(tiesvedības valoda - itāļu)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko Corte Suprema di Cassazione (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 11. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 3. novembrī tiesvedībā Honyvem Informazioni Commerciali srl pret Mariella De Zotti, par sekojošiem jautājumiem:

Vai 1986. gada 18. decembra Direktīvas Nr. 86/653 (¹) 19. pants, ievērojot Direktīvas 17. panta saturu un mērķi, un, visbeidzot, attiecīgā gadījumā, nosacījumus, ko šis pants nosaka tajā paredzētās atļūdzības lieluma noteikšanai, var tikt iztulkots tādējādi, ka tas pieļauj, ka valsts tiesību normas, ar ko direktīva tiek transponēta, var atļaut, ka koplīgums (kas zināmās attiecībās ir pusēm saistošs), paredz nevis atļūdzību, kas izmaksājama tirdzniecības pārstāvim, ja izpildīti 17. panta 2. punktā minētie nosacījumi un kas var tikt aprēķināta atbilstoši no šī panta izrietošajiem nosacījumiem, bet gan atļūdzību, kas pārstāvim izmaksājama neatkarīgi no tā, vai izpildīti 17. panta 2. punkta divos apakšpunktos paredzētie nosacījumi (un, ciktāl tas attiecas uz daļu atļūdzības, visos gadījumos, kad pārstāvja līgums ir izbeidzies) un kuras lielums nav aprēķināms saskaņā ar Direktīvā minētajiem kritērijiem (un attiecīgā gadījumā nepārsniedz paredzēto summu), bet gan saskaņā ar kritērijiem, kas minēti koplīgumā, proti, atļūdzību, kas nosakāma (bez īpaas norādes, ka pārstāvis veicinājis apgrozību) uz iepriekšnoteiktas procentu likmes pamata no pārstāvja saņemtās samaksas līguma darbības laikā, kā rezultātā pat tad, ja pastāv summas ierobežojumi vai ja izpildīti visi vai daži no Direktīvā paredzētajiem nosacījumiem, lai rastos tiesības uz atļūdzību, izmaksājama atļūdzība daudzos gadījumos ir mazāka (vai pat daudz mazāka) par augstāko direktīvā paredzēto atļūdzību, un, jebkurā gadījumā, mazāka nekā atļūdzība, ko būtu varējusi noteikt tiesa, ja tai būtu jāseko Direktīvā paredzētajiem kritērijiem un principiem, nevis koplīgumā paredzētajiem atļūdzības aprēķināšanas kritērijiem?

Vai atļūdzība aprēķināma analītiski, novērtējot papildus samaksu par pakalpojumiem, ko pārstāvis iespējams būtu varējis saņemt gados pēc pārstāvja līguma izbeigšanās, jaunos klientus, ko pārstāvis ir piesaistījis, vai ka pārstāvis ir ievērojami palielinājis apgrozību ar pastāvošajiem klientiem un tikai pēc tam grozot šo summu, ņemot vērā taisnīguma kritēriju un Direktīvā noteiktos summas ierobežojumus vai arī ir atļauti citi aprēķināšanas paņēmieni, jo īpaši kombinēti paņēmieni, kur lielāku nozīmi piešķir taisnīguma kritērijam un Direktīvā noteiktajiem summas ierobežojumiem kā aprēķina sākuma punktam?